Mizah

Bütçe Komisyonu mebus tahsisatını arttırmak için talepte bulundu

NALINCI KESERİ!

Öp de başına koy

Hacıağa, metresinden nihayet sızlanmaya başlamıştı.

— Beni ne zaman öpsen muhakkak bir şey istiyorsun, dedi.

Kadın hemen atıldı:

— Allahtan kork, be adam! dedi. Seni o kadar sık sık öpüyorum, yine benden şikâyet ediyorsun ha!

Her yiğitin...

Nişanlısı onu yüzüstü bırakıp kaçmıştı. Kız, iki gözü iki çeşme, ağlayıp duruyordu.

Arkadaşlarından biri onun bu halini görünce:

— İlâhi, Neclâcığım! dedi. Bu ne hal! Ben senin yerinde olsaydım böyle ağlamazdım...

Neclâ, burnunu çekerek cevap verdi:

— Sen nasıl ağlarsan ağla, dedi. Ben böyle ağlıyorum işte!

Münasebetsizler!

Karısı, herşeye haset ettiği gibi, komşuların bankaya para koyduklarını duyduğu zaman da haset etmişti.

Bir gün şikâyet yollu kocasına bundan bahsediyordu:

— Biz niye para biriktiremiyoruz, anlıyamıyorum.

Kocası cevap verdi:

— Bunda anlıyamıyacak ne var, karıcığım! Komşuların yüzünden.

— Komşuların yüzünden mi?

— Evet ya! Bizim butçemizi düşünmeden giyinip kuşanıyorlar!

FIKRALAR

Sebep?

Ev sahibi, kiracısı delikanlıyı paylıyordu:

— Dün gece karanlıkta benim kızımı öpmüşsünüz! Niye öptünüz, sorabilir miyim?

Delikanlı derhal cevap verdi:

— Karanlık olduğu için, efendim.

her hafta muntazaman neşrettiği «Faydalı kitaplar» serisinin sonuncusuna ait provaları gözden geçiriyordu.

Mürettip, satırları birbirine karıştırmış, içinden çıkılmaz bir hale getirmişti. Fena halde kızdı, atıp tutmaya başladı:

— Vallahi öyle kızıyorum ki bu mürettibe. Şeytan

— Yok canım! dedi. Elini cebine attı amma, bir daha çıkarmadı...

Aşkolsun!

Ankaranın meşhur siması Nalbandoğlu Hıfzının nihayet evlendiği hakkında bir şayia çıkmıştı. Yolda bir arkadaşına rastgeldi. O:

— Tebrik ederim, dedi, evlenmişsin. Haber alınca öyle sevindim ki!

Nalbandoğlu Hıfzı ona, fena fena baktı:

— Aşkolsun, birader! dedi. Ben sana ne fenalık ettim ki!

DİKKAT

MİZAH sayın okuyucularından gördüğü büyük teveccühe daima lâyık olabilmek için elinden gelen hiç bir fedakârlıktan kaçınmamıştır.

Türkiyenin rekabet kabul etmez tek mecmuası olmak şerefi, onu daima tekâmüle sevketmiş ve okurlarının karşısına her zaman sevimli bir çehreyle çıkmıştır.

MİZAH, 78 inci sayısiyle üçüncü cildini ikmal edecek ve 79 uncu sayı ile de dördüncü cildin ilk sayısını verecektir. Bu mutlu sayıdan itibaren **MİZAH**'da fevkalâde yenilikler ve sürprizlerle karşılaşacak ve ona biraz daha hayran olacaksınız.

79 uncu sayımızı mutlaka bekleyiniz.

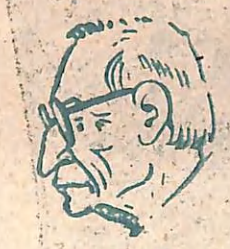

Vız gelir!

Evliliği sırasında, üstat Hüseyin Rifatı bir arkadaşı içkiden vazgeçirmek için ısrar ediyordu. Bu arada bir gün:

— Yahu, dedi, evin barkın var... Yazık değil mi sana.. Anladım, içkiye alışmışsın fakat, içmeye niyet ettiğin zaman, evde seni karının beklediğini aklına getir...

Hüseyin Rifat, hafifçe gülümsedi:

— Vallahi, dedi, ben bir kere içmeyi aklıma koydum mu, karı korkusu falan vız geliyor, azizim...

Niyet

Varoğlu yayınevi sahibi arkadaşımız Hamdi Varoğlu, «Kalk, git tekrar kafasını kır!» diyor.

Onun bu sözlerini dinliyen ikinci şahsiyet ve büyük taş ocakları sahibi Talât Mitat Hemşeri şaştı:

— Ya, dedi. Öyle mi? Bundan evvel bir kere daha kafasını kırdındı demek?

Hamdi Varoğlu, onun yüzüne bakmadan cevap verdi:

— Hayır amma, dedi. Kırmağa niyet etmiştim de!

Atik davranmış

Aktör Muammer Karaca üzerindeki bütün paraları gazinoda nasıl bıraktığının fecî hikâyesini anlatıyordu:

— Ne bileyim ben, birader! dedi. Yolda eski bir dostuma rastgeldim. «Söyle, gidelim de biraz kafaları tütsüliyelim.» dedi. Kalktık çalgılı gazinolardan birine gittik. Yedik, içtik. Nihayet hesap görme sırası geldi. Garson puslayı getirince arkadaşım hemen elini cebine attı.

Dinliyen:

— Desene, paraları o verdi?

Dedi.

Muammer Karaca güldü:

Var

Gazeteciler kongresindeydi. Şehir Meclisi âzalarından muharir Burhan Felek söz almış, gazetecilik mesleğine önüne gelenin girdiğini söylüyor ve ateşli bir tavırla:

— Arkadaşlar! diyordu. Dünyanın neresinde böyle bir meslek tasavvur edilir? Berberler bile çıraklıktan kalfalığa yükselmek için ihtisas imtihanına tâbidirler. Şoförler, ehliyetname almak mecburiyetindedirler. Hamalların bile muayeneden geçmesi icap eder. Gazetecilikten başka hangi meslek vardır ki: bir ihtisas imtihanına tâbi olmasın. Sorarım size, böyle başı boş, başka bir meslek hatırlıyor musunuz?

Kongredeki müzakereleri takip etmekte olan Ahmet Emin Yalman oturduğu yerden bağırdı:

— Ben bir meslek daha hatırlıyorum.

Boş bulunan Burhan Felek sordu:

— Hangi meslek o?

Ahmet Emin Yalman cevap verdi:

— Şehir Meclisi âzalığı!

Sayı: 77 — Cilt: 3 Fiatı 25 kuruş 26 Aralık 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

BAŞ KÖŞEDEN

Biz biliriz...

Nasrettin hocanın refikası hakkın rahmetine kavuşmuş. Konu, komşu gelmiş; ölü yıkayıcı bulunmuş, teçhiz ve tekfini yapılmış, tabuta konmuş.

İmam, kapının önünde duasını yaptıktan sonra cemaata meşhur suali sormuş:

— Merhumeyi nasıl bilir siniz?

Kalabalık cemaat, bir ağızdan haykırmışlar:

— İyi biliriz!

Merasimin, nükteye tahammülü olmamasına rağmen, merhum hoca efendimiz dayanamamış:

— Rica ederim, demiş. Kraldan fazla kral taraftarı olmayınız, bunca senelik karımın iyi olup olmadığını, bir defa da bana sorunuz. Onun ne mal olduğunu ben bilirim!

Yedi sene bir ay devam eden örfî idare nihayet tarihe karıştı.

Yeni hükûmetin bu müsbet kararı, hiç şüphesiz ki; demokratik gelişmemizde büyük bir âmil olacaktır.

Keyfî idarenin bir kalesi gibi tasavvur edilen örfî idarenin kalkmasile vatandaş, rahat bir nefes aldığı gibi, antidemokratik olarak isimlendirilen kanunların da tâdil edileceğine artık inanmış bulunuyor.

Bu arada, hâlâ otoriter zihniyetin esiri olan bazı kimseler:

— Ayol, diyorlar. Örfî idare vardı da, burnumuz mu kanamıştı. Mevcudiyetini bile hissetmiyorduk.

Böyle konuşanlara, bilhassa biz gazeteciler, şu cevabı vermekte tereddüt bile etmeyiz:

— Onu, herkesten iyi biz biliriz.

Mizahçı

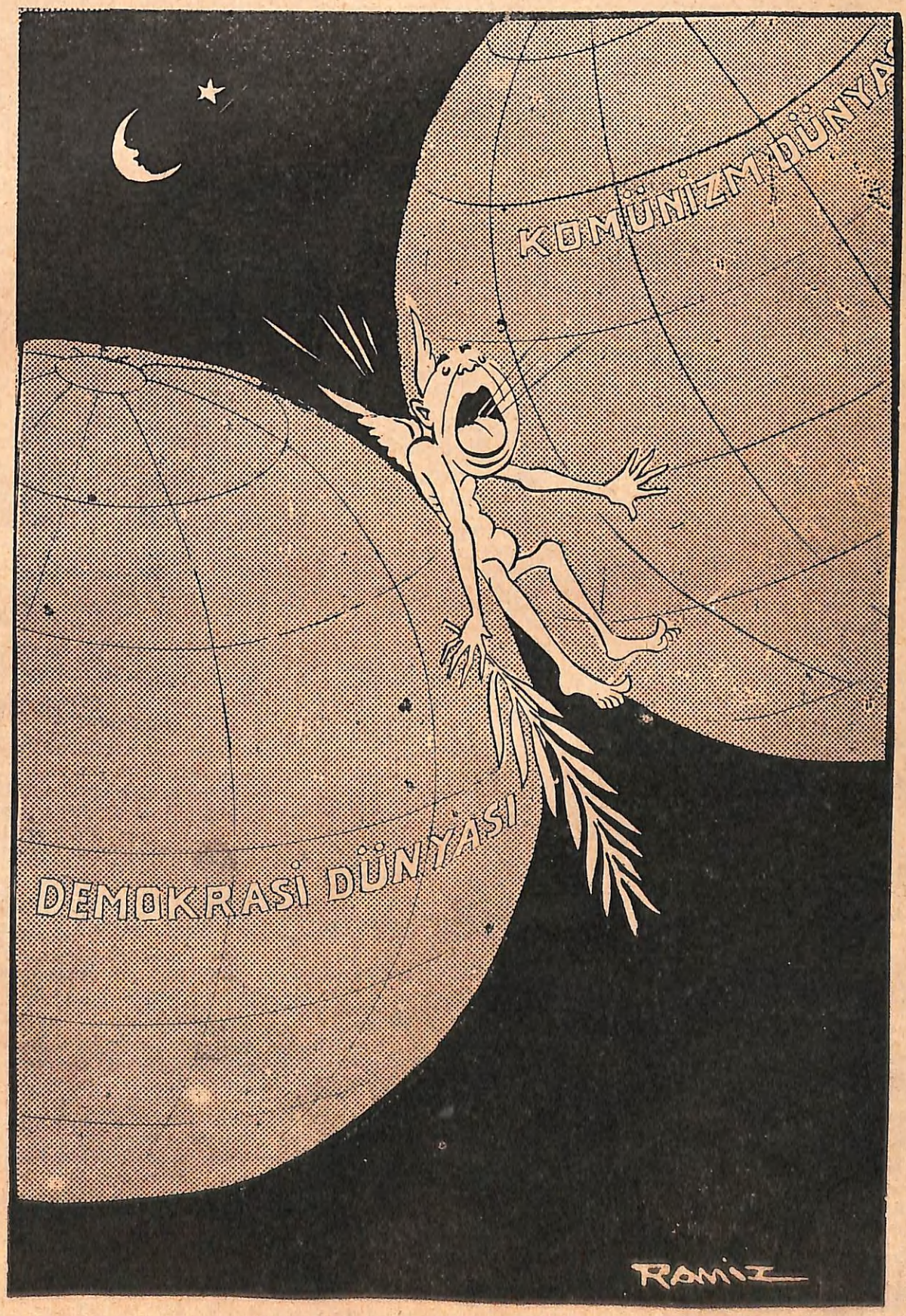

İki cami arasında:
Gelen sene rahat ve mes'ut bir ömür sürecektir!

Sekreter...

Yazan :

Ertuğrul Şevket

Evet, tekâmül devrindeyiz. Herşey biraz daha iyisine, biraz daha mükemmeline, biraz daha güzeline gidiyor.

Penisilin'le aylarca yatacak hasta bir anda tedavi ediliyor. Bir obüsle yirmi kişi öldürüleceği yerde altmış, yetmiş bin kişiyi saniyeden daha az bir zaman içinde yok edecek atom bombaları piyasaya sürülüyor.

Neye, nereye, hangi memlekete baksak bir tekâmül devrinde olduğumuzu anlar, yaşadığımız asırla iftihar edebiliriz.

Tabiî biz de, bizler de bu asrın çocuklarıyız. Bizlerin de kimseden aşağı kaldığımız iddia edilemez.

Politika sahası mı? Rica ederim, Demokrat Partiyi kim çıkardı ve Recep Pekeri kim düşürdü? Hele, Hitlerin kitabından, çok önemli sahifeleri dilimize çeviren Cihat Babanı, müstakil milletvekili olarak Meclise soktuğumuzu düşünürsek, bizimle bu sahada boy ölçüşecek bir ferdi vahide bile rastlıyamayız.

Kala kala, uçsuz, bucaksız bir engini hatırlatan edebiyat sahası gözümüzün önünde açılıyor ki: bunda da ileri, geri söz söyliyeceklerin ağzına kilit vurulmak işten bile değil.

Zamanımızda mizah muharriri mi arıyorsunuz?

— Ah, Ahmet Rasim ah!

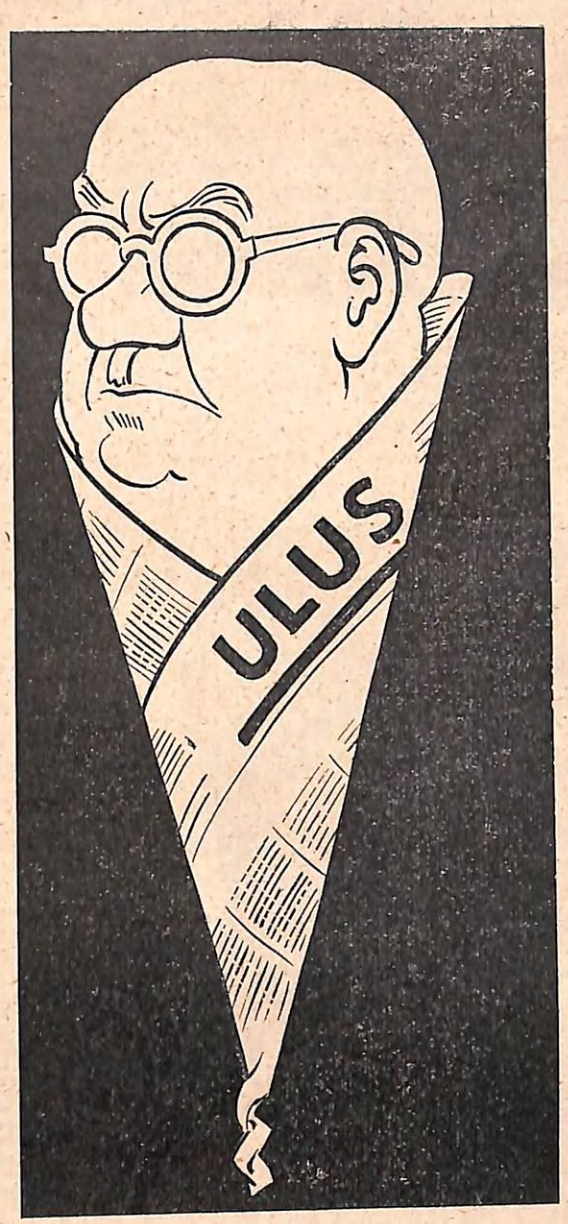

Tersine dünya

Ulus, bir zamanlar şekere külâh idi — *Şimdi Peker'e külâh oldu*

Yaşasaydın da, şu devrimizi bir görseydin ve tasvir etseydin..

Mi, diyorsunuz?

Tatar ağası gibi yaya kaldığınızın resmidir. Biz, onun gibi, o türlü, o çeşit kimseleri muharrir olarak değil, gazetelerimizin yazı işleri müdürü olarak kullanıyoruz. Misal mi istiyorsunu? Vereyim:

Bir kampı düşününüz : Pehlivanların, faraza, Avrupada müsabakaya girecekleriin bir kampını. Burada hazırlanacaklar, birbirlerile güreşecekler, iyi gıda alacaklar, gam ve gusseden âzade olacaklar değil mi? Halbuki: Beden terbiyesi veya başka bir teşekkül bunlara iyi bakmıyor, gıdaları yolunda değil.

Siz olsanız, daha iyisi Ahmet Rasim sağ olsa, bu iş için ne yazar? Beyhude yere kafanızı yormayınız. Bizim devrimizde yaşıyan, Ahmet Rasimden daha değerli, daha üstün, daha mükemmel, daha nüktedan yazı işleri müdürümüzün, muhabirin getirdiği **bu havadisin üstüne koyduğu** başlığı okuyun kâfi:

Aç ayı oynamaz.

Rahmetli Faik Sabrinin yazdığı kitapları okuyor da:

— Nerede böyle insan mı? diyorsunuz. Coğrafya demek, o demekti.

Hayır, hâşâ, yanılıyorsunuz. İşte bir gazeteci, yani bir muhbir yazıyor; gazetesindeki sekreter görüyor, okuyor ve basıyor:

Türkiye demiryolları 25 milyon kilometreyi bulmuştur.

Gördünüz mü coğrafî malûmatı? 25 milyon kilometre.

Neee? İyi zabıta muharririmiz mi yok? Rica ederim, sayı ile kendinize geliniz! Hiç de mi gazete okumuyorsunuz? Bakınız, yazıyor:

Cesedin yarası ağırdı, gövdesi bedeninden ayrıldı.

Dâvamı isbata bu kadarı kâfi değil mi?

Türk Dil Kurumu diye bir müessese yaşadıkça, onun mensupları avuçlar dolusu para aldıkça, anlaşılmaz bir sürü neşriyat yaptıkça, **bu kadarına da şükür!**

— *Gız, neden pabuçlarını geymeyon?*

— *Onları gelinliğime saklıyorum. Ayaklarım çıpıldak da olsa eskimez!.*

HAYAT-I MUHAYYEL

«Yedi Eylûl karârı» dediğimiz cebelden,
Zorla aşıp ulaştık yeni yıla tez elden.

Hasan Saka, kaç çeşit mâni düzerse düzsün,
Bize ayni nağmeler geliyor ayni telden.

«Yedi Eylûl karârı» durdukça bir dağ gibi,
Pekerciler yıkılmış sayılamaz temelden.

Her kabine geçince iktidâr mevkiine,
Bir sayfa okur bize «Hayât-ı muhayyel» den.

Anlaşılır bunun da bir hikâye olduğu,
Şâyed aman bulursak gelecek yıl ecelden.

Halkımız hükûmetten meded umar yılda bir,
Hediye bekler gibi çoluk çocuk Noelden.

Her ne kadar yılda bir çocuk avutmak kolay,
Ve lâkin halkımızın gözü açık ezelden:

Bugün herkes sinekten yağ umar hâle geldi,
Halkın kimi buluttan nem kapar, kimi yelden.

Ehl-i hüner lâmekân, bîmekân gezer durur;
Farkı yoktur onlara bu cihânın otelden.

Bu diyarda on eser bir ev kirâsı tutmaz,
Bir kâğıttan kulübe kurulmaz bin gazelden.

Bir misâfir odası yokken ağırlamaya,
Bilmem, şâir ne bekler çağırdığı güzelden?

Halil Mitat Boztepe «Ağaç kasîde» sinde,
Bir beyit yazmamış ki sayılmasın meselden.

Gösterdi Kenan Öner tekinsiz olduğunu;
Her kim inanmıyorsa ibret alsın Yücelden.

Yolda birer kahraman kesildi son zamanda,
Akşam üstü üç kadeh devirenler Tekelden.

Deli Ozan çıkalı er gördü söz meydanı,
Köroğluna bir selâm götürün Çamlıbelden!

Deli Ozan

İstanbulda iki salgın : Eşya piyangoları ve dilencilik..

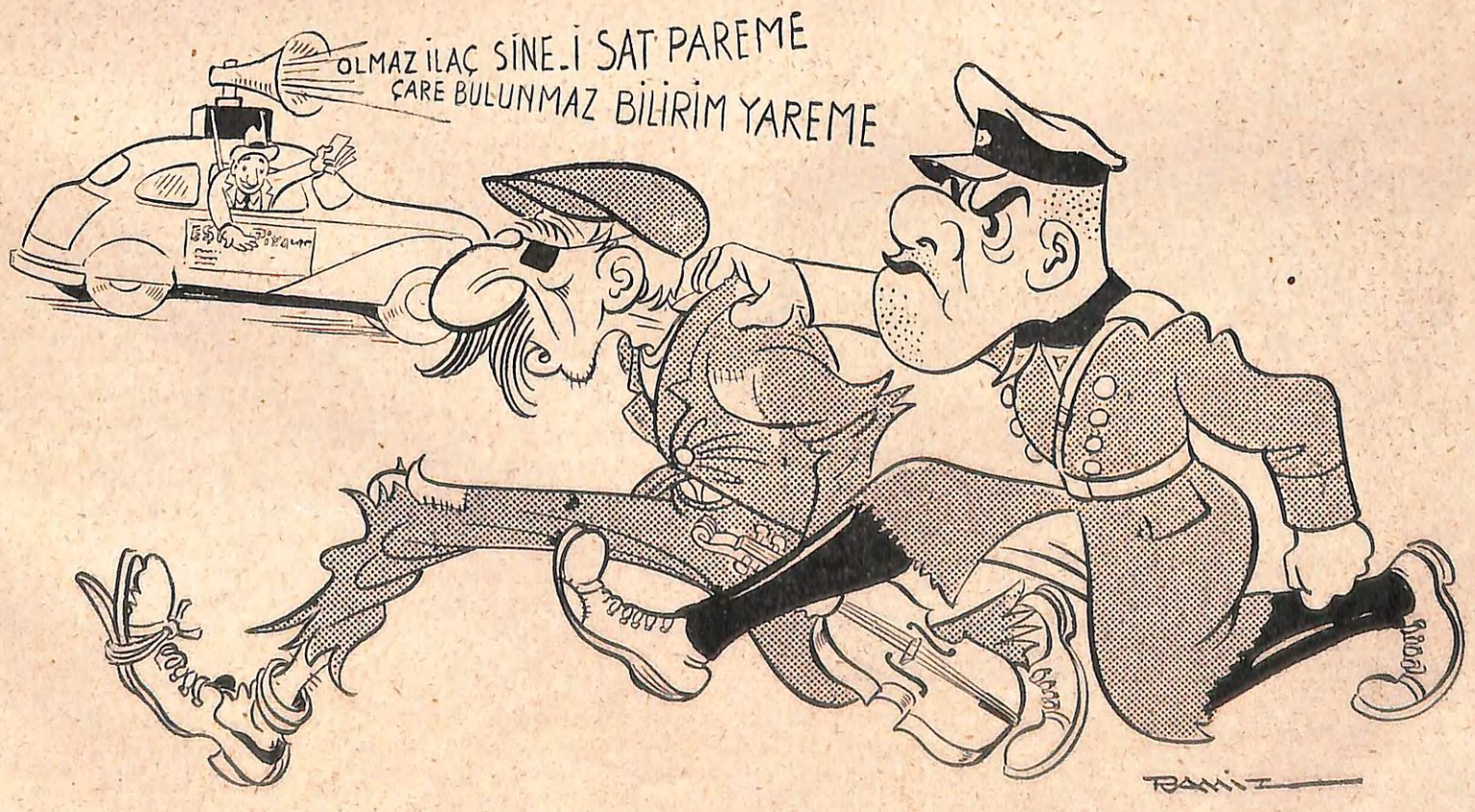

Polis — Şarkı söyliyerek sokak sokak dilenmek ha, yürü karakola!.

Görmemiş

Profesör Salih Murat; mânasız, münasebetsiz, saygısız, geveze bir tanıdığına rastladı. Onun selâmına kerhen mukabele etti. Fakat sulu tanıdık bir kene gibi yapıştı, yine bir sürü maval okumağa başladı. Salih Murat nasıl kurtulacağını hesap ederken, o:

— Dün, dedi. Çarşıda refikanız hanımefendiyle karşı karşıya geldik. Selâm verdim almadı. Galiba bendenizi görmediler.

Salih Murat hiç bozmadı:

— Evet, dedi, görmemiş ya! Akşam, bana da öyle söyledi!

— *Mahsulü nereye götürüyon?*
— *Şehre..*
— *Kendin yesen olmaz mı?*
— *Yoh, onlar yesin, bize süt olsun!*

Diri iken o bizi sağdı...

— *Ne diye ineği mezar taşına bağladın da otlatıyorsun?*
— *Altında yağlı bir harp zengini yatıyormuş.. İnek beslensin diye!*

Yeni darbı meseller

Kadın kana kana kandırılırsa, kanar.

★

Bir dâvada haksız mı arıyorsunu: Şirretlik eden taraftır.

★

Bir, evde birinci harp çıkmıyagörsün. Ondan sonraki sulh, gelecek harpleri hazırlıyan mütarekeden gayri bir şey değildir.

★

Fena insan zekî olamaz. Çünkü zekî, çıkar yolun iyilik olduğunu görebilendir.

★

İbadetlerden biri, vücudumuzun her yerini lüzumu kadar çalıştırmaktır.

★

Hastalıklara ilâç ararken, fakir fıkaranın kolayca edinebileceği ilâçlardaki şifa kudretine dikkat gerek. Hava, su, neşe, güneş, hareket gibi..

★

İnsan en ziyade kendisini beğendiğinden, her insanın tipi kendi tipidir.

★

Kadının çirkinine acıyıp da acımacak hale düşmeyiniz. Dünyada dünya güzeli olmıyan kadın yoktur.

Yemekten iştihayı tüketmeden kalkmak, hekimane olduğu kadar hâkimane bir tavsiyedir.

***

Kediye ciğer verirken dahi dikkat ister. Ciğer diye elinizi ısırmaktan sakınmaz.

***

Enternelik, İstanbul çocuğu olup da Ankarada oturmaktır.

***

Cennet ve cehennem; âhirete karışılamaz amma, dünyada mevcuttur.

***

Vicdan, insanın müddeiumumîsidir.

***

Bilgi, ilâç değil yemektir.

***

Kadına her şeyi idare ile vermeli. Birden dünyayı verseniz «Güneş» diye tutturur.

***

İlham diye bir şey mevcut olsa, bostancı Mehmet ağa senfoni yazar.

***

Münekkit; birden ziyade kişi münakaşa edemezken, kendi kendine münakaşa yapabilecek mertebeyi bulmuş kimseye verilecek pâyedir.

Atâ

Betarz-ı Kudema

Bu da kalmamış

Yurdu ihmal eylemişler, bağ-u gülşen kalmamış
Hüzne me'vâ olmadık bir tane mesken kalmamış

★

Desti devran bâde vermiş neş'e-i meyhaneyi
Bâdeden yoktur eser, sâki-i gülten kalmamış

★

Bahçeler, bağlar, tehi, gülden, semenden yok nişan
Erguvan, sümbül, karanfil, lâle, sevsen kalmamış

★

Şimdi her an tâk-ı viranında baykuşlar öter
Mes'adet kasrında aslâ bab-u revzen kalmamış

★

Pür zarurettir ahali, şöyle dursun sim-ü zer
Kimsenin koynunda bir meskûk-ü âhen kalmamış

★

Yok desem caiz tarik-ı ihtikâra sapmıyan
Kâmilen kirlenmiş eller, pâkdamen kalmamış

★

Çille doldurmaktadır bir evde on beş aile
Bak ki meskûn olmıyan bodrumla mahzen kalmamış

★

İnşirah-ı sineden düşmüş cüdâ me'mur olan
Gussadan âzade öğretmen, eğitmen kalmamış

★

Sıskalaşmış memleket nisvanı, solmuş betbeniz
Servikad yok, dilber-i palûde-gerden kalmamış

★

Gündüzün âdem soyarlarmış derûn-u beldede
Zannederdim ben bugün dağlarda rehzen kalmamış

★

Bir bakarsın kim olur bir anda milyonlar deve
Bizde artık sanmayın câdû-yu pürfen kalmamış

★

Mefsedet erbabı etmiş dehri istilâ bütün
Dönmiyen dolâb yok, âtıl değirmen kalmamış

★

Kimde ey (Râsıd) ararsın şimdi millet sevgisi
Sîneler kîneyle dolmuş, kalb-i rûşen kalmamış.

Râsıd

Züppelerin baba sevgisi

Baba — Şimdiye kadar bana hiç böyle sarılmamıştın, bu gün bu sevgi neden icap etti?
Kız — Bugün seni Noel babaya benzettim de ondan!

Kısmetinde olanın

DAHA DAHA

Bilmem yalan, bilmem sahi. Ben de sizin gibi, gazetede okudum. Galiba bütçe dışı kalan otomobillerin, sahiplerinin altından çekilip alınması kararı üzerine, Zonguldak Kömür İşletmelerindeki ileri gelenlerden birinin otomobilini de kadro harici etmişler.

«İnsan ne oldum demeli, ne olacağım demeli; iğreti ata binen çabuk iner; elle gelen düğün bayram» gibi Ata sözlerini hatırlayıp «şeriatın kestiği parmak acımaz» hikmetiyle teselli bulacağı yerde, otomobilin bu muvakkat sahibi, belki de (yaya kaldı Tatar ağası) derler korkusiyle:

— İlle dahdahım da dahdahım! diye tutturmuş.

Gözünün yaşını dindirememişler. Kızdıkça kızmış, nihayet:

— Dahdahımı vermezseniz başımı alır giderim, demiş, ayak diremiş.

— Ayol, bugün sana ise yarın bizedir!

Demişlerse de dinletememişler. Basmış istifayı, yürümüş gitmiş.

Ben olsam, otomobili geri verirdim. Amma, verirken de şu şartı koşardım:

— Sen, arabasına bindiğin kimsenin türküsünü çağırmasını bilmiyorsun. Bak, arabanı geri veriyorum amma, kömürün türküsünü çağırmak sartiyle, başkasının değil. Haydi bakalım. basla kömür türküsüne. Yoksa. bu sefer dahdahın büsbütün elinden alınıp yaya kaldığının resmidir!

Ne dersiniz, kömürsüzlüğe böyle böyle care bulunmuş olmaz mıydı acaba?

MİRSADI İBRET

Son kuyruklu yıldız haberi malûm. Cihan basını, ajanslar, radyolar bununla meşgul. Kürenin epey uzak bir semtinde arzı endam eden bu hürmetlice kuyruklu yıldızın tafsilâtı bize kadar geldi.

Fakat, gazeteci arkadaşlardan biri merak etmiş, acaba bizim rasathanenin bu hususlaki fikri nedir, bir sorup öğreneyim, demiş.

Açmış telefonu, sormuş.

Aldığı cevap, duru pınar suyu kadar renksiz ve kokusuz bir şey.

Beyanat vermek için önce yüksek makamdan izin istemek usulü, fezâda cereyan eden tabiî hâdiseler hakkında da tatbik edilmeğemi başladı nedir, telefon başındaki yetkili — veya yetkisiz — zat, şöyle demiş:

— Buna dair bizde henüz malûmat yok. Avrupa rasathanelerinden ne zaman tafsilât alırsak o zaman hâdiseyi öğreneceğiz.

Tıpkı, cihanı allak bullak eden, Mısırdaki sağır sultanın bile duyduğu en mühim bir siyasî haber hakkında:

— Resmen malûmattar değilim..

Demeğe mecbur bir resmî şahsiyetin ifadesi.

Rasathanemiz, gök yüzünü mirsadı ibretten temaşa ile iktifa ediyor galiba.

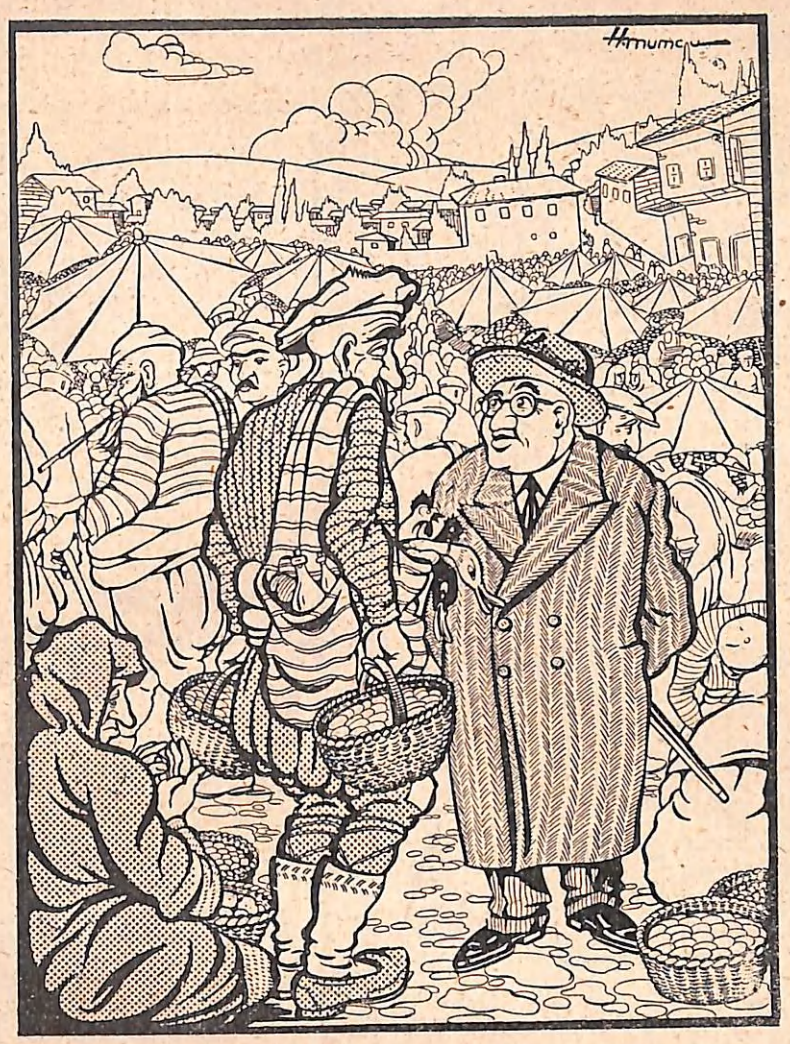

Şehirli — Köyünüze süt yoğurt almağa geldim...
Köylü — Nafile zahmet etmişsin ağam, köyümüzde bizden başka sağılacak inek kalmadı ki!...

— Sizin mahtum tahsilden vazgeçmiş diye duydum..
— Zannetmem, daha bu sabah maça gideceğim diye benden beş lira tahsil etti!

SÖZCÜ VE GÖZCÜ

Böyle olacağı zaten belliydi. O kadar çok konuştu, o kadar pot kırdı ki, iş nihayet, teşriî dokunulmazlığın kaldırılmasına kadar dayandı.

*
* *

Fıkra meşhurdur. Babasından, hayli büyük bir mirasa konan aklı kıt, palavrası bol bir genç, devirdiği çamlarla, herkesi haline güldürürmüş. Lâlası, bir gün:

— Bu böyle olmaz beyim, demiş. Fazla yalan söylüyorsunuz. Herkes sizinle alay ediyor. Bundan sonra, konuşurken, hep benim yüzüme bakın. Yutturamıyacağınız kadar büyük bir yalan söylerseniz ben işaret ederim, düzeltirsiniz.

Mirasyedi bu teklifi kabul etmiş; tatbikine geçmişler.

Bir mecliste, söz sırası kendisine gelince, bir tarla lâfı açmış:

— Efendim, demiş, geçenlerde bir tarla satın aldım. Fakat gayet büyük. Boyu beş kilometre...

Tam bu sırada, gözü lâlasına ilişmiş. Ne baksın, lâla, faltaşı gibi açılan gözlerile «aman, ne yapıyorsun? Çabuk düzetl!» emrini veriyor.

Derhal düzeltmiş:

— Eni de bir metre!

Bu sefer, mecliste hazır bulunanlardan biri:

— Aman efendim, demiş, nasıl olur? Eni boyuna uymuyor. Bu tarla şerit gibi bir şey!

Mirasyedi, yalanının meydana çıkmasına içerlemiş ve cevap vermiş:

— Su karşımdaki herif rahat bırakmıyor ki enini boyuna uydurayım?

★

Demokrat Partinin seyyar sözcüsünü, dokunulmazlığını kaldırıp susturmak kabil olmazsa, yanına bir gözcü katıp bari ölçüye alıştırmalı.

Çömezin Röportajları:

77

1948 de neler yapacaklar

Çizen : RAMİZ

Çömez — Ne dersiniz, bu sene milletler birbiriyle sarmaş dolaş olacaklar mı?

İngiliz — Evet, ya birbirinin boynuna, ya gırtlağına sarılacaklar!

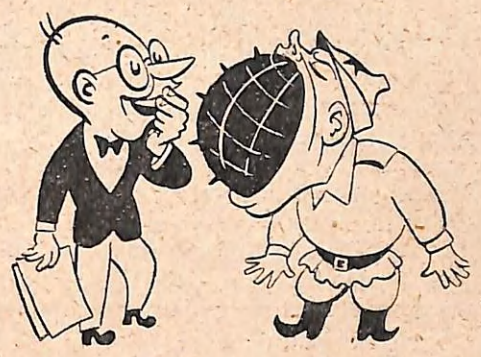

Çömez — Bu sene de yiyecek arıyacak mısın?

Rus — Armutun iyisini bulduk amma, bende boğaz yok ki!

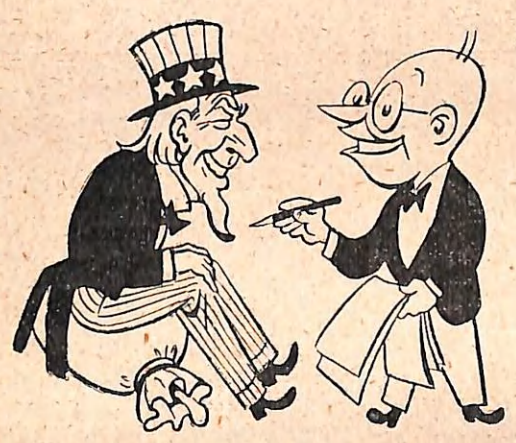

Çömez — 1948 de dünya hangi tarafın olacak?

Amerikan — Dünyalık hangi tarafta ise onun olacak!

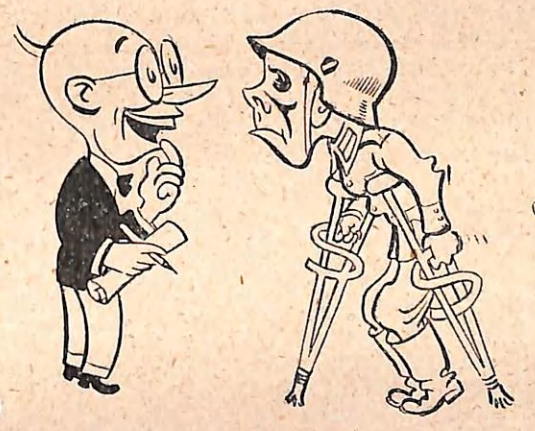

Çömez — Nasıl, kalkınabilecek misin?

Alman — Amerikanın koltuk vermesine bağlı!

Çömez — Önümüzdeki yıl ne yapacaksınız?

Yunan — Yiyeceği bulduk Artık birbirimizi yemekten vazgeçeceğiz!

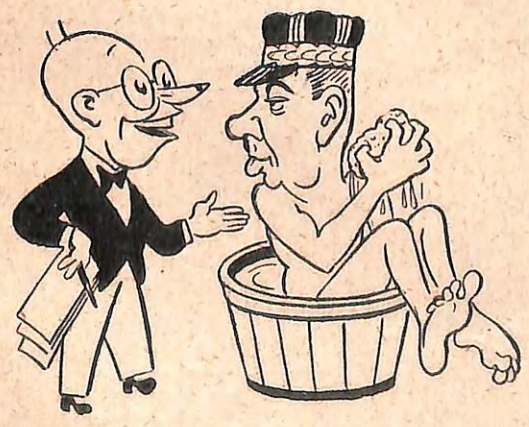

Çömez — Bu sene siyaset dünyasına çıkacak mısınız?

Fransız — Kızıl lekelerimi temizleyip alnımın akiyle çıkmak istiyorum!

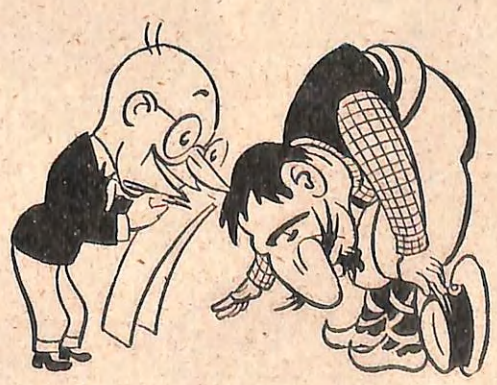

Çömez — Nasıl bu sene belini doğrultabilecek misin?

Bulgar — Bende bu kölelik mesleği varken aah!

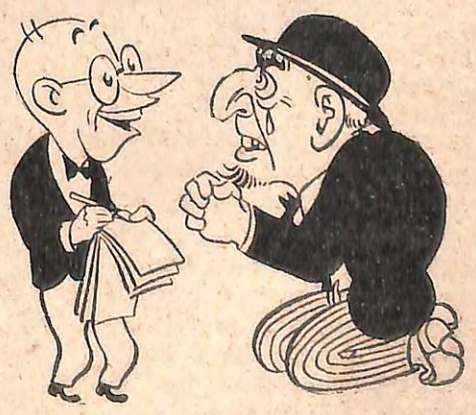

Çömez — Niçin bu sene de Filistin için pazarlığa girmeğe kalktınız?

Yahudi — Dostlar alışverişte yorsun diye!

Hikâye

Gece misafiri

Yazan: ÇALÇENE

Keramet bey, müthiş dalgın bir adamdı. Onun bu hali, kâh gülünç, kâh acı vak'alara sebep olur; bundan da bizzat kendisi şikâyet ederdi. Fakat ne yapsın ki, elinden hiç bir şey gelmiyordu. Doktorlara bile baş vurmuş, onların tavsiyelerini tutmak istemiş, fakat meşhur dalgınlığı yüzünden hiç bir fayda elde edememişti. Meselâ, doktorların içmek için verdiği ilâçları sürünmüş, merhemleri yutmaya kalkmış, zehirlenme tehlikeleri geçirmişti.

Bir gün karısiyle beraber Sarıyere misafirliğe gitmeyi kararlaştırmışlardı. Yukarıda güvertede oturuyorlardı. Karısı, pırıl pırıl sulara bakmış:

— Bey, demişti. Tam kahve içmenin sırası. Körolası garson da görünürlerde yok.

Keramet bey, erkekliğini göstermeğe kalkmış:

— Ben, demişti. Aşağıya ineyim de, ocağa tenbih edeyim, bize iki kahve yollasın.

Merdivenlerin başına geldiği zaman, zihni bir şeye takılmış, ısmarlıyacağı kahveyi unutmuştu. Aşağı indiği sırada vapur, Rumelihisarına yanaşmıştı. Birtakım yolcular uzatılan iskeleden çıkıyorlardı. Keramet bey de, onların arasına karışmış, sahile çıkmıştı. Dalgın dalgın yürüyordu. O esnada, vapurun üst güvertesinde oturan karısı, bu dalgın adamı kocasına benzetmiş, dikkatlice bakınca da onun Keramet bey olduğunu görmüş, meşhur dalgınlığını hatırlamış:

— Keramet, Keramet! Beni burada unuttun da nerelere gidiyorsun?

Diye feryada başlamıştı. Ne çare ki: vapur hareket etmişti. Keramet bey de karısına elini sallamaktan ve:

— Bundan sonraki vapurla Beykoza gelirim!

Diye bağırmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Yolcuların hayretle açılan gözleri önünde karısı tekrar bağırmış:

— Ayol, biz Beykoza değil, Sarıyere Fuat beylere gidiyorduk. Seni orada beklerim..

Diyebilmişti.

İşte Keramet bey, bu derece dalgın, bu derece unutkan bir zattı.

Bu akşam da Abdi beyle refikası Hüsnüye hanımın yüzüne merakla bakıyor, içinden:

— Acaba, diyordu. Abdi beyle refikasına bir vaatte mi bulunmuştum? Yoksa böyle gece yarısına kadar burada oturmazlardı. Her halde böyle bir şey olacak amma, yine meşhur unutkanlığım tuttu. Ettiğim vâdi bir türlü hatırlamıyorum.

Kafasını limon sıkar gibi sıkıyor, onlarla ne konuştuğunu bir türlü hatırlıyamıyordu.

— Affedersiniz, sebebi ziyaretiniz acaba neydi?

Demeği de kabalık addediyordu. Öyle ya, misafirlerin bu söze alınması pek tabiîydi.

Bir aralık Hüsniye hanımın çenesini ayıracakmış gibi ağzını açtığını ve:

— Hayyy!

Diye bir ses çıkararak esnediğini de gördü. İçinden:

— Acaba, saat kaça geldi?

Diye düşünürken, sofadaki saatin muayyen fasılalarla üç defa vurduğunu duydu. Demek saat, gecenin üçüne gelmişti. Bol bol esnemelerine rağmen, misafirler de evlerine gitmek için en küçük bir hareket gözükmüyordu.

Bir aralık Abdi bey gözlerini uğuşturdu:

— Ya, Keramet beyefendi, dedi. İşte böyle!

Keramet bey, âdeta ceketinin eteklerinden akacakmış gibi olan uykusunu yere düşürmek istemezmiş gibi bir hareket yaptı. Derlendi, toparlandı:

— Ya, Abdi beyefendi, dedi. Böyle işte! Hayat...

Konuşacak lâfları da kalmamıştı. Eh, akşamın saat sekizinden sabahın saat üçüne kadar iki, üç adam karşı karşıya oturur da ne konuşur? Sonra kaldı ki: Abdi beyle Keramet bey öyle samimî arkadaş da değillerdi. Birbirlerini şöyle, böyle tanırlar, teklifli tekellüflü konuşurlardı..

Keramet bey, hem uyku sersemliğinden, hem de Abdi beye ettiği vâdi düşünmekten şaşkına dönmüş, perişan bir hale gelmişti. İşin içinden çıkacak bir çare aramakla meşgulken Abdi beyin refikası Hüsniye hanım, mânidar bir tavırla ayağa kalktı:

— Keramet beyefendi, dedi. Benim kusuruma bakmayınız. Yarın kabul günümdür. Misafirlerime pasta, filân hazırlamam lâzım. Yarın sabah erken kalkmak mecburiyetindeyim. Siz Abdi file baş başa daha iyi konuşursunuz..

«Allah rahatlık versin!» dedikten sonra, Abdiye de garip bir baş işareti yapan Hüsniye hanım dışarıya çıktı. Keramet bey içinden:

— Bu baş işareti, dedi. Muhakkak «artık lâfı uzatma da ne söyliyeceksen, söyle. Gecenin bu vaktine kadar elâlemin evinde oturmak ayıptır!» mânasına aldı ve bu büyük azaptan kurtulacağı için sevindi.

Kendi kendine:

— Her halde, diyordu. Pek mühim bir iş olacak ki; Abdi bey, netice almadan gitmek istemiyor.

Fakat, aradan yarım saat geçtiği, Abdi bey âdeta uyuklar bir vaziyete girdiği halde ne meseleyi açıyor, ne de bir şey söylüyordu. Artık, bu da çok oluyordu.

Tam bu sırada kapı çalındı, Keramet bey açmak için ayağa kalktığt zaman Abdi bey fırladı:

— Zahmet etmeyiniz efendim!

Derken, aşağıdan sesler gelmeğe başladı. Keramet bey, bu sesin kendi hizmetçisine ait olduğunu tanıdı. Hizmetçi:

— Beyefendi burada mı? diyordu. Hanım evde meraktan çatladı: «Hiç bu saate kadar misafirlik olur mu?» diyor.

— Maşallah, ne sevimli, ne cici yavrunuz var!

FIKRALAR

Sabah sabah

Yolda arkadaşına rastladığı zaman:

— Dün gece, sabaha karşı, seni meyhaneden çıkarken görmüşler, dedi. Vallahi, işittim amma, inanmadım...

Öteki, şikâyetli bir tavır takınarak:

— Ne yaparsın, birader, diye cevap verdi. Beni kendi halime bırakmasalardı çıkmazdım amma, meyhaneci zorla çıkardı...

Bundan iyisi

Çallı İbrahim içmiş, içmiş sızmıştı. Zorla ayılttıkları zaman:

— Kendine gel, yahu! dediler. Bu kadar içilir mi hiç! Bir saatte zor ayılttık...

Çallı şaşmış gibiydi:

— Ya! dedi. Şimdiye kadar bu derece sarhoş olduğumu hiç bilmiyorum.

Ayıltanlardan biri:

— Yok canım

Dedi, Çallı devam etti:

— Evet! Başka zaman olsa beni iki saatte bile ayıltamazdınız!

Bütçe

Arkadaşının eskiden dehşetli sigara tiryakisi olduğunu bilirdi. Evlendiğini haber aldıktan sonra bir Pazar günü evine gitti ve onun sigara içmemekte ısrar ettiğini görünce şaşırdı:

— Neden? diye sordu.

Arkadaşı sırrını açtı:

— Karım müsaade etmiyor.

— Ya? Demek karın senin evde sigara içmene müsaade etmiyor ha?

O, acı acı güldü:

— Hayır, dedi. Yalnız evde değil, hiç bir yerde içmeme müsaade etmiyor. Çünkü, bütçemiz ikimizin birden sigara içmemize müsait değil...

Bire bir

Üstat Neyzen Tevfik, geçmiş günlerin bir vak'asını anlatıyordu:

— Evvelce, dedi. Aziz dostlarımdan biri, beni rakıdan vazgeçirmek için çareler aramış, nihayet bir doktara müracaat etmiş. O da, kendisine bir toz vermiş: «Kahvesinin içine karıştırınız, içkiden vazgeçer.» demiş. O da, doktorun dediğini yapmış. İki haftaya kalmadı..

Üstadın sözlerini dinliyen Hafız Osman sabredemedi:

— İçkiyi bıraktınız mı?

Diye sordu. Üstat gülümsedi:

— Hayır, dedi. Kahveyi bıraktım!.

Tasarruf

İki kadın konuşuyordu:

— Haberin var mı? Mualla'nın nişanlısı ona ilk bakışta âşık olmuş!

Ötekisi burun büktü:

— Aman! dedi. Ne cimri adammış o öyle!

— Neden?

— Neden olacak! Baksana, fazla masraf gitmesin diye daha ilk bakışta âşık olmuş!

Akıl

Yasef, asrî usullerle çalışıp asrî metodlarla para kazanmasını öğrenmişti amma, dedesinden gördüğü bir âdeti hâlâ bırakmamıştı: Paralarını evde minderin altında saklardı.

Bohor bunu duyunca hayret etti:

— Peki amma kuzum, dedi, sende iç akil yok mu? Bankaya versen faiz de alırsın...

Yasef alaylı alaylı güldü:

— Merak etme, Bohoraçi, dedi. Beni o kadar mi akilsiz sandin? Fayizini de ayrica yanina koyuyorum...

Yabancı değil!

Genç kız, arkadaşlarına dert yanıyordu:

— İki kişi var ki, evlenmem hususunda ısrar edip duruyorlar.

Arkadaşları hayretle sordular:

— Ya? Kim bunlar?

Kız, sakin cevap verdi:

— Annemle babam.

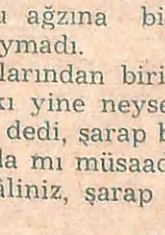

Senin olsun!

Avukat, müşterisinin derdini dinledi, uzun uzun tavsiyelerde bulundu; sonra, onun gitmek üzere ayağa kalktığını görünce:

— Yirmi beş lira, efendim, dedi.

Müşteri sordu:

— Ne için?

— Verdiğim fikirler ve bulunduğum tavsiyeler için.

Adam pek pişkin çıktı:

— Fikrinizi beğenmedim, dedi. Tavsiyelerinizi de tutacak değilim. Allahaısmarladık.

Kan yapar

Fahrettin Kerimin, Parti Başkanı olması şerefine eşi-dostu bir ziyafet vermişlerdi. Tabiî, içki içildi ve yine tabiî, Yeşilay kurucusu ve koruyucusu ağzına bir damla olsun koymadı.

Ahbaplarından biri:

— Rakı yine neyse amma, üstadım, dedi, şarap bu... Artık ona da mı müsaade yok... Malûm âliniz, şarap kan yapar...

Fahrettin Kerimin cevabı hazırdı:

— Evet amma, dedi, ben kana susamış değilim ki!

Sebep

Kenan matbaasının müdürü Fuat Ergüner, dehşetli bir bira amatörüdür. Akşamları hemen hemen bir fıçıya yakın bira içer.

Sarhoşlarla mücadeleye başlandığı gündenberi, o da elinde bir bastonla görünmeğe başladı. Bir gün dostlarından Şazi Tezcan:

— Hayrola, dedi. Böyle bastonla?!

Fuat gülümsedi:

— Ne yaparsın kardeşim, dedi. Sallanmamak için bundan başka çare bulamadım!

Başlangıç

Vali Doktor Lûtfi Kırdara eski bir dostu gelmişti. Yanındaki büroda, hiç tanımadığı genç bir kâtip gördü:

— A, dedi. Bu genci hiç tanımıyorum. Ne zamandanberi çalışıyor.

Lûtfi Kırdar gülümsedi:

— «Seni kovarım!» diye tehdit ettiğim gündenberi!

Tahkikat

Sarhoş bir halde meyhaneden içeri girdi, sordu:

— Bizim Tekbıyık Mustafa buraya uğradı mı?

Tezgâhtar:

— Beş takka evvel uğradı gitti, diye cevap verdi.

Sarhoş, dudaklarını sarkıtarak, tekrar sordu:

— Yanında ben var mıydım?

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Kenan Matbaası — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Yumuk — Anneciğim, eyvah babam kendini asmış.
Tombul teyze — Hayır oğlum, sizi eğlendirmek için **yılbaşı çamına onu ben astım!**

T.T POSTASI

S — Sayın teyzeciğim, gelecek hafta kırk sekize giriyormuşuz. Siz de bizimle beraber misiniz?

C — O erkeklere güle güle deriz. Biz kadınlar henüz yirmi sekize giriyoruz. Seneniz hayırlı olsun!